

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক পিতাৰ সন্তান মালিক হোৱা, তোমালোকে কোনেৰো পিতাৰ ওচৰত শৰণ লোৱা নাই, সন্তানে কেতিয়াও পিতৃৰ শৰণ নলয়"

প্ৰশ্ন: কোনটো কথা সদায় স্মৰণ হৈ থাকিলে তেতিয়া মায়াই আমনি নকৰিব?

উত্তৰ: আমি পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছো, তেওঁ আমাৰ বাবাও হয়, শিক্ষকো হয়, সৎগুৰুও হয় কিন্তু নিৰাকাৰ। আমাক নিৰাকাৰী আত্মাবোৰক পঢ়াওতা নিৰাকাৰ বাবা হয়, এয়া বুদ্ধিত স্মৰণ হৈ থাকিলে আনন্দোত পাৰাপাৰ হৈ থাকিব পুনৰ মায়াই আক্ৰমণ নকৰে।

ওঁম শান্তি। ত্ৰিমূৰ্তি পিতাই সন্তানসকলক বুজাইছে। ত্ৰিমূৰ্তি পিতা নহয় জানো। তিনিওজনকে ৰচোতা তেওঁ হ'ল সকলোৰে পিতা কিয়নো উচ্চতকৈও উচ্চ সেইজন পিতাই হয়। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে – আমি তেওঁৰ সন্তান। যেনেকৈ পিতা পৰমধামত থাকে তেনেকৈ আমি আত্মাবোৰো তাৰে নিবাসী। পিতাই এয়াও বুজাইছে যে এয়া ড্ৰামা (নাটক), যি কিবা হয় সেয়া নাটকৰ এবাৰে হয়। পিতাইয়ো এবাৰে পঢ়াবলৈ আহে। তোমালোকে কাৰো শৰণাগত নোহোৱা। এই শব্দটো ভক্তি মাৰ্গৰ – মই তোমাৰ শৰণত পৰিছো। সন্তানে কেতিয়াবা পিতাৰ শৰণত পৰে নেকি! সন্তানতো মালিক হয়। তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ শৰণত পৰা নাই। পিতাই তোমালোকক নিজৰ কৰি লৈছে। সন্তানসকলে পিতাক নিজৰ কৰি লৈছে। তোমালোক সন্তানসকলে পিতাক মাতাই যে বাবা আহা, আমাক নিজৰ ঘৰলৈ লৈ যোৱা অথবা ৰাজস্ব দিয়া। এক হ'ল শান্তিধাম, আনটো সুখধাম। সুখধাম হৈছে – পিতাৰ সম্পত্তি আৰু দুখধাম হৈছে ৰাৱণৰ সম্পত্তি। 5 বিকাৰত ফাঁটি যোৱা বাবে দুখেই দুখ। এতিয়া সন্তানসকলে জানে – আমি বাবাৰ ওচৰলৈ আহিছো। তেওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয় কিন্তু নিৰাকাৰ হয়। আমাক নিৰাকাৰী আত্মাসকলক পঢ়াওতাও নিৰাকাৰ হয়। তেওঁ হ'ল আত্মাৰ পিতা। এয়া সদায় বুদ্ধিত স্মৰণ হৈ থাকিলে তথাপিও আনন্দৰ পাৰাপাৰ বাঢ়িব। এয়া পাহৰা বাবে মায়াই আমনি কৰে। এতিয়া তোমালোকে পিতাৰ ওচৰত বহিছা সেয়ে পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰ স্মৃতিত আছে। এম-অৱজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য)তো বুদ্ধিত আছে নহয় জানো। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। কৃষ্ণক স্মৰণ কৰাতো বহুত সহজ, শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিবলৈ মেহনত। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। যদি কৃষ্ণ হয়, তেওঁৰ ওপৰতো সকলোৱে তৎক্ষণাত সমৰ্পণ হৈ যাব। বিশেষকৈ মাতাসকলেতো বহুত বিচাৰে – আমি কৃষ্ণৰ দৰে সন্তান পাওঁ, কৃষ্ণৰ দৰে পতি পাওঁ। এতিয়া পিতাই কয় – মই আহিছো, তোমালোকে কৃষ্ণৰ দৰে সন্তান অথবা পতিও পাবা অৰ্থাৎ এওঁৰ দৰে গুণৱান সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পূৰ্ণ সুখ দিওঁতা তোমালোকে পাবা। স্বৰ্গ অথবা কৃষ্ণপুৰীত সুখেই সুখ। সন্তানসকলে জানে – আমি ইয়াতে পঢ়ো কৃষ্ণপুৰীলৈ যোৱাৰ বাবে। স্বৰ্গকেহে সকলোৱে স্মৰণ কৰে নহয় জানো। কোনোবা মৰিলে তেতিয়া কয় – অমুক স্বৰ্গবাসী হ'ল পিছে আনন্দিত হোৱা উচিত, তালি বজোৱা উচিত। নৰকৰ পৰা ওলাই স্বৰ্গলৈ গ'ল। এয়াতো বহুত ভাল হ'ল। যেতিয়া কোনোবাই কয় – অমুক স্বৰ্গলৈ গমন কৰিলে তেতিয়া তোমালোকে কোবা – ক'ৰপৰা গ'ল? নিশ্চয় নৰকৰ পৰা গ'ল। এয়াতো বহুত আনন্দৰ কথা। সকলোকে মাতি টোলী খুওৱা উচিত। কিন্তু এয়াতো বুজিবলগীয়া কথা। তেওঁলোকে এনেকৈ নকয় যে 21 জন্মৰ বাবে স্বৰ্গলৈ গ'ল। কেৱল কৈ দিয়ে স্বৰ্গলৈ গ'ল। অহুহা, পুনত তেওঁৰ আত্মাক কিয় ইয়ালৈ মাতে? নৰকৰ ভোজন খুৱাবলৈ? নৰকলৈতো মাতা উচিত নহয়। এয়া পিতাই বহি বুজায়, প্ৰতিটো কথা জ্ঞানৰ নহয় জানো। পিতাক মাতে – আমাক পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলা সেয়ে পতিত শৰীৰক শেষ কৰিবলগীয়া হয়। সকলো মৰি যাব পাছত কোনে কাৰ কাৰণে কান্দিব? এতিয়া তোমালোকে জানিছা – আমি এই শৰীৰ এৰি নিজৰ ঘৰলৈ যাম। এতিয়া এয়া প্ৰকৃষ্টিছ (অভ্যাস) কৰি আছে যে কেনেকৈ শৰীৰ এৰো। এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ দুনীয়াত কোনোবাই কৰিব!

তোমালোক সন্তানসকলৰ এই জ্ঞান আছে যে এয়া আমাৰ পুৰণি শৰীৰ। পিতায়ো কয় – পুৰণি শৰীৰ লোণত লওঁ। ড্ৰামা (নাটক)ত এই ৰথেই নিমিত্ত কৰা আছে। এয়া সলনি হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকে এওঁক পুনৰ 5000 বছৰ পাছত দেখিব। ড্ৰামাৰ ৰহস্যও বুজি পাইছা নহয় জানো। এয়া পিতাৰ বাহিৰে আন কাৰোৱে শক্তি নাই যে বুজাব পাৰিব। এই পাঠশালা বহুত ওৱাণ্ডাৰফুল (আচৰিত) হয়, ইয়াতে বুঢ়াইয়ো ক'ব – আমি ভগৱানৰ পাঠশালালৈ ভগৱান ভগৱতী হ'বলৈ যাওঁ। আৰে বুঢ়ীসকল কেতিয়াও স্কুলত নপড়ে। তোমালোকক কোনোবাই সোধে – তোমালোক ক'লৈ যোৱা? কোৱা, আমি ঈশ্বৰীয় ইউনিভাৰ্ছিটলৈ যাওঁ। তাত আমি ৰাজযোগ শিকো। এনেকুৱা শব্দ শুনোৱা যেন তেওঁলোক আচৰিত হৈ যায়। বুঢ়াসকলেও কয় – আমি ভগৱানৰ পাঠশালালৈ যাওঁ। এনেকৈ আৰু কোনেও ক'ব নোৱাৰে। তেওঁলোকে ক'ব –

নিৰাকাৰ ভগৱান ক'ৰপৰা আহিল? কিয়নো তেওঁলোকে ভাৱে – ভগৱান নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞানেৰে কোৱা। প্ৰত্যেকটো মূৰ্তিৰ অকুপেচন (বৃত্তি)ক তোমালোকে জানা, বুদ্ধিত এয়া নিশ্চয় আছে যে উচ্চতকৈও উচ্চ শিৱবাবা, যাৰ আমি সন্তান। অহ্মা, তাৰ পাছত সুক্ষ্মবতনবাসী ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ, তোমালোকে কেৱল ক'ব লাগে বাবে কৈ নিদিয়া। তোমালোকে অন্তৰ্বেৰে জানা যে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা কেনেকৈ কৰে। তোমালোকৰ বাহিৰে আন কোনেও বায়োগ্ৰাফী (জন্মপত্ৰিকা)ক নাজানে। নিজৰ বায়োগ্ৰাফীকে নাজানে সেয়ে আনৰ কেনেকৈ জানিব? তোমালোকে এতিয়া সকলো জানি গৈছা। পিতাই কয় – মই যি জানো সেয়া তোমালোক সন্তানসকলক বুজাওঁ। ৰাজত্বও পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও দিব নোৱাৰে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে কোনো যুদ্ধৰ দ্বাৰা এই ৰাজ্য পোৱা নাই। তাত যুদ্ধ নহয়। ইয়াতেতো কিমান হাই-কাজিয়া কৰে। কিমান টেৰ মনুষ্য। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ অন্তৰলৈ এয়া অহা উচিত যে আমি পিতাৰ পৰা ককাৰ দ্বাৰা উত্তৰাধিকাৰ পাই আছো। পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা, এনেকৈ নকয় যে যাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছো তেওঁকো স্মৰণ কৰা। নাই, কয় মোক স্মৰণ কৰা। সেই সন্ধ্যাসীসকলে নিজৰ ফটো নাম সহিত দিয়ে। শিৱবাবাৰ ফটো কি উলিয়াব? বিন্দুৰ ওপৰত নাম কেনেকৈ লিখিব। বিন্দুৰ ওপৰত শিৱবাবা নাম লিখিলে তেতিয়া বিন্দুতকৈও নাম ডাঙৰ হৈ যাব। বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। সেয়ে সন্তানসকলৰ বহুত আনন্দ হোৱা উচিত যে আমাক শিৱবাবাই পঢ়ায়। আত্মাই পঢ়ে নহয় জানো। সংস্কাৰ আত্মায়ে লৈ যায়। এতিয়া পিতাই আত্মাত সংস্কাৰ ভৰাই আছে। তেওঁ পিতাও হয়, টিচাৰো হয়, গুৰুও হয়। পিতাই তোমালোকক যি শিকাই তোমালোকে আনকো এয়া শিকোৱা, সৃষ্টি চক্ৰক স্মৰণ কৰা আৰু কৰোৱা। তেওঁৰ যি গুণ আছে সেয়া সন্তানসকলকো দিয়ে। তেওঁ কয় – মই জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ। সকলোৰে কাণত এয়া মিঠা মিঠা কথা শুনোৱা যে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া স্মৰণৰ আধাৰত বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। সকলোকে এয়া বাৰ্তা দিব লাগে যে বাবা আহিছে, তেওঁৰ পৰা এয়া উত্তৰাধিকাৰ পোৱা। সকলোকে এয়া বাৰ্তা দিব লাগে। পাছত সংবাদদাতা সকলেও ছপাব। এয়াতো জানা – অন্ত সময়ত সকলোৱে ক'ব অ' প্ৰভু তোমাৰ লীলা... পিতায়ে সকলোকে সংগতি দিয়ে। দুখৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি সকলোৰে শান্তিধামলৈ লৈ যায়। এয়াও যাদুকৰ হ'ল নহয় জানো। তেওঁলোকৰ হ'ল অলপ সময়ৰ যাদুকৰী। ইয়াতেতো 21 জন্মৰ বাবে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে। এই মনমনাভৱ যাদুৰ দ্বাৰা তোমালোক লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হোৱা। যাদুকৰ, ৰত্নাকৰ এই সকলো শিৱবাবাৰ নাম, ব্ৰহ্মাৰ নহয়। এই ব্ৰাহ্মণ ব্ৰাহ্মণী সকলোৱে পঢ়ে। পঢ়ি পুনৰ পঢ়ায়। বাবাই অকলে নপঢ়ায়। বাবাই তোমালোকক একেলগে পঢ়ায়, তোমালোকে পুনৰ আনক পঢ়োৱা। পিতাই ৰাজযোগ শিকাই আছে। সেই পিতা ৰচয়িতা হয়, কৃষ্ণতো ৰচনা নহয় জানো। উত্তৰাধিকাৰ ৰচয়িতাৰ পৰা পোৱা যায়, ৰচনাৰ পৰা নহয়। কৃষ্ণৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা নাযায়। বিষ্ণুৰ দুটা ৰূপ এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। সৰুকালত ৰাধা-কৃষ্ণ আছিল। এই কথাটোও অবিচলিতভাৱে স্মৰণ কৰি লোৱা। বুঢ়াসকলেও তীৰ্থ গ'লে উচ্চ পদ পাব পাৰে। বুঢ়ীসকলৰ তথাপি অলপ মোহ থাকে। নিজৰে ৰচনাৰূপী জালত ফাঁচি যায়। কিমানৰ স্মৃতি আহি যায়, সেইবোৰৰ পৰা বুদ্ধিযোগ এৰাই আকৌ এজন পিতাৰ লগত লগোৱা এই ক্ষেত্ৰতে মেহনত। জীৱন্তে মৰিব লাগে। বুদ্ধিত এবাৰ তীৰ লাগি গ'লে তেন্তে বচ। পাছত যুক্তিৰে চলিবলগা হয়। এনেকুৱাও নহয় কাৰো লগত কথা-বতৰা পাতিব নালাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত হয়তো থাকা, সকলোৰে লগত কথা-বতৰা পাতা। তেওঁলোকৰ লগত সম্পৰ্ক ৰাখা। পিতাই কয় – চেৰিটী বিগেন্স এট হোম (দান ঘৰৰ পৰা আৰম্ভ হয়)। যদি সম্পৰ্কই নাৰাখা তেন্তে তেওঁলোকক উদ্ধাৰ কেনেকৈ কৰিবা? দুয়োফালে সম্পৰ্ক ৰাখিব লাগিব। বাবাক সোধে – বিয়ালৈ যাওঁ? বাবাই কয় – কিয় নাযাবা। পিতাই কেৱল কয় – কাম মহাশক্ৰ হয়, তাৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা তেতিয়া তোমালোকে জগৎজীত হৈ যাবা। সত্যযুগত নিৰ্বিকাৰী হয়েই। যোগবলৰ আধাৰত জন্ম হয়। পিতাই কয় – নিৰ্বিকাৰী হোৱা। এটাতো এয়া দূচ কৰা যে আমি শিৱবাবাৰ ওচৰত বহিছো, শিৱবাবাই আমাক 84 জন্মৰ কাহিনী কয়। এই সৃষ্টি চক্ৰ ঘূৰি থাকে, প্ৰথমতে সতোপ্ৰধান দেৱী-দেৱতা আহে, পাছত পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ তমোপ্ৰধান হয়। পুৰণি দুনীয়া পতিত হয়। আত্মাই পতিত নহয় জানো। ইয়াতে কোনো বস্তুৰ সাৰ নাই। তাত তেতিয়াও টেঙা বাহী বস্তু নাথাকে। তোমালোকে তাৰ সাক্ষাৎকাৰো কৰি আহিছা। তোমালোকৰ অন্তৰে বিচাৰে – এয়া ফল-ফুল লৈ যাওঁ। কিন্তু ইয়ালৈ আহা তেতিয়া সেয়া নাইকিয়া হৈ যায়। এই সকলো সাক্ষাৎকাৰ কৰাই পিতাই সন্তানসকলক আনন্দ দিয়ে। এয়া হ'ল আত্মিক পিতা যিজনে তোমালোকক পঢ়ায়। এই শৰীৰৰ দ্বাৰা আত্মাই পঢ়ে, শৰীৰে নহয়। আত্মাৰহে শুদ্ধ অভিমান আছে – ময়ো এই উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছো, স্বৰ্গৰ মালিক হৈ আছো। স্বৰ্গলৈতো সকলোৱে যাব কিন্তু সকলোৰে নামতো লক্ষ্মী-নাৰায়ণ নহয় নহয় জানো। উত্তৰাধিকাৰ আত্মাই পায় এই জ্ঞান পিতাৰ পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও দিব নোৱাৰে। এয়াতো ইউনিভাৰ্ছিটি হয়, ইয়াতে সৰু শিশু, যুৱক সকলোৱে পঢ়ে। এনেকুৱা কলেজ কেতিয়াবা দেখিছা? সেই মনুষ্যৰ পৰা বেৰিষ্টাৰ ডাক্তৰ আদি হোৱা। এয়াতে তোমালোকে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা।

তোমালোকে জানিছা – বাবা আমাৰ টিচাৰ, সংগুৰু হয়, তেওঁ আমাক লগত লৈ যাব। তাৰ পাছত আমি পঢ়া অনুসৰি আহি সুখধামত পদ পাম। পিতাইতো কেতিয়াও তোমালোকৰ সত্যযুগক দেখাও নাপায়। শিৱবাবাই সোধে – আমি

সত্যযুগ দেখোনে? শৰীৰৰ দ্বাৰাহে দেখা পোৱা যায়, তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰতো নাই, সেয়ে কেনেকৈ দেখিব? ইয়াতে তোমালোক সন্তানসকলৰ লগত কথা পাতে, দেখা পায় এয়া গোটেই পুৰণি দুৰীয়া। শৰীৰ অবিহনেতো একো চাব নোৱাৰো। পিতাই কয় – মই পতিত দুৰীয়া পতিত শৰীৰত আহি তোমালোকক পাৱন কৰি গঢ়ি তোলো। মই স্বৰ্গ দেখাই নাপাওঁ। এনে নহয় যে কাৰোবাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি মনে মনে চাই আহো। নহয়, পাটেই নাই। তোমালোকে কিমান নতুন কথা শুনা। সেয়ে এতিয়া এই পুৰণি দুৰীয়াৰ প্ৰতি অন্তৰ লগাব নালাগে। পিতাই কয় – যিমান পাৱন হ’ব তেতিয়া উচ্চ পদ পাব। গোটেই স্মৰণৰ যাত্ৰাৰে বাজী। যাত্ৰাৰ সময়তো মনুষ্য পবিত্ৰ হৈ থাকে পাছত যেতিয়া ঘৰলৈ উভতি আহে তেতিয়া পুনৰ অপবিত্ৰ হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ বহুত আনন্দ হোৱা উচিত। তোমালোকে জানিছা – বেহদৰ পিতাৰ পৰা আমি বেহদ স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ লওঁ সেয়ে তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। পিতাৰ স্মৰণেৰে সতোগ্ৰহাণ হ’ব লাগে। 63 জন্মৰ বিকাৰৰ লেপ লাগি আছে। সেয়া এই জন্মত নাইকিয়া কৰিব লাগে, আন কোনো কষ্ট নাই। বিষ পান কৰাৰ যি ভোক লাগে, সেয়া ত্যাগ কৰিব লাগে, তাৰতো খেয়ালো নকৰিব। পিতাই কয় – এই বিকাৰৰ দ্বাৰাহে তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰ দুখী হৈছা। কুমাৰীসকলৰ ওপৰততো বহুত দয়া আহে। বাইস্কোপ (চিনেমা)ত যোৱা বাবে নষ্ট হৈ যায়, ইয়াৰ দ্বাৰা হেল (নৰকলৈ) গুচি যায়। হয়তো বাবাই কিছুমান কয় – চোৱাত কোনো বাধা নাই, কিন্তু তোমালোকক দেখি আনেও যোৱাত লাগি যাব সেইবাবে তোমালোকে যাব নালাগে। এয়া হ’ল ভাগ্যশালী ৰথ। ভাগ্যশালী ৰথ নহয় জানো যিজনে ড্ৰামাত নিজৰ ৰথ লোণ দিবলৈ নিমিত্ত হৈছে। তোমালোকে বুজিছা – বাবা এওঁৰ শৰীৰলৈ আহে, এয়া হ’ল হুছেইনৰ ঘোঁৰা। তোমালোক সকলোকে হাস্যময় কৰি তোলে। পিতা নিজে হাস্যময় হয়, কিন্তু ৰথ এয়া লৈছে। ড্ৰামাত এওঁৰ পাটে এনেকুৱা। এতিয়া আত্মা যি ক’লা হৈ গৈছে তাক গোল্ডেন এজড (স্বৰ্ণীম যুগী) কৰি তুলিব লাগে।

পিতা সৰ্বশক্তিমান নে ড্ৰামা? ড্ৰামা হয় তাৰ ভিতৰত যিসকল এক্টৰ (ভাওৰীয়া) তাৰ ভিতৰত সৰ্বশক্তিমান কোন? শিৱবাবা। আৰু তাৰ পাছত ৰাৱণ। আধাকল্প হ’ল ৰামৰাজ্য, আধাকল্প ৰাৱণ ৰাজ্য। বাৰে বাৰে পিতাক লিখে - আমি পিতাৰ স্মৃতি পাহৰি যাওঁ। উদাস হৈ যাওঁ। আৰে তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ আহিছো পাছে তোমালোক কিয় উদাস হৈ থাকা। মেহনতো কৰিব লাগিব, পবিত্ৰ হ’ব লাগে। এনেয়ে তিলক দিব নেকি! স্তান আৰু যোগৰ আধাৰত নিজে নিজক ৰাজতিলক দিয়াৰ যোগ্য কৰি তুলিব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা তেতিয়া তোমালোকে নিজে নিজে তিলক পোৱাৰ যোগ্য হৈ যাব। বুদ্ধিত আছে – শিৱবাবা আমাৰ ছুইট (মিঠা) পিতা, টিচাৰ, সংগুৰু হয়। আমাকো বহুত ছুইট কৰি তোলে। তোমালোকে জানিছা – আমি কৃষ্ণপুৰীলৈ নিশ্চয় যাম। প্ৰত্যেক 5000 বছৰ পাছত ভাৰত স্বৰ্গ নিশ্চয় হয়। পুনৰ নৰক হয়। মনুষ্যই ভাৱে – যিসকল ধনৱান হয় তেওঁলোকৰ কাৰণে ইয়াতেই স্বৰ্গ, গৰীব নৰকত আছে। কিন্তু তেনেকুৱা নহয়। এয়া হয়ই নৰক। অহু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) বায়স্কোপ (চিনেমা) হেল (নৰক)লৈ যোৱাৰ ৰাস্তা, সেইবাবে বায়স্কোপ চাব নালাগে। স্মৰণৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ হৈ উচ্চ পদ ল’ব লাগে, এই পুৰণি জগতৰ প্ৰতি অন্তৰ লগাব নালাগে।

(2) মন-বাণী-কৰ্মেৰে কাকো দুখ দিব নালাগে। সকলোৰে কাণত মিঠা কথা শুনাৰ লাগে, সকলোকে পিতাৰ স্মৃতি দিব লাগে। বুদ্ধিযোগ এজন পিতাৰ লগত সংযোগ কৰিব লাগে।

বৰদান: পবিত্ৰতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা সদায় সুখৰ সংসাৰত থাকোতাজনে বেগমপুৰৰ বাদশ্বাহ হোৱা সুখ-শান্তিৰ ফাউণ্ডেচন (আধাৰ) পবিত্ৰতা। যিসকল সন্তানে মন-বাণী-কৰ্ম তিনিওটাৰে পবিত্ৰ হয় তেওঁলোকে হাইনেচ (সৰ্বোচ্চ) আৰু হলীনেচ (পবিত্ৰ) হয়। য’ত পবিত্ৰতাৰ শক্তি আছে তাত সুখ শান্তি স্বতঃ আহে। পবিত্ৰতা সুখ-শান্তিৰ মাতা হয়। পবিত্ৰ আত্মা কেতিয়াও উদাস হ’ব নোৱাৰে। তেওঁলোকে বেগমপুৰৰ বাদশ্বাহ হয়। তেওঁলোকৰ মুকুটো উপৰাম আসনো উপৰাম। আলোকৰ মুকুট পবিত্ৰতাৰে স্মৃতিচিহ্ন হয়।

স্লোগান: মই আত্মা হওঁ, শৰীৰ নহয় এই চিন্তন কৰাটোৱে হ’ল স্বচিন্তন।

!! ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ !!

ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ!!